

XII

XII MIĘDZYNARODOWY FESTIWAL

MUZYKA

U J. I. SCHNABLA

16-20 WRZEŚNIA 2020

NOWOGRODZIEC

Centrum Kultury i Sztuki „Muza”

DYREKTOR FESTIWALU ELIZA SZWED DYREKTOR ARTYSTYCZNY ALEKSANDRA PIJAROWSKA PRELEKCJE MIŁOSZ KULA

Szanowni Mieszkańcy, Drodzy Goście,

XII edycja Międzynarodowego Festiwalu „Muzyka u J. I. Schnabla” w Nowogrodzku w 2020 roku zostanie zapamiętana w sposób szczególnie z uwagi na panującą pandemię COVID-19.

„Dziwny jest ten świat” – tymi słowami, znanymi z dzieła nieodżałowanego artysty polskiej sceny piosenki Czesława Niemena, możemy podsumować wydarzenia, których jesteśmy świadkami, i które nieodłącznie towarzyszą nam od pierwszych miesięcy bieżącego roku.

Nie poddajemy się jednak i podejmujemy schnablowskie wyzwanie, oczywiście z zachowaniem szczególnych środków ostrożności. Jest to możliwe dzięki wzorowej współpracy artystów i organizatorów Festiwalu. Warto ponadto zaznaczyć, że dzięki transmisji naszego muzycznego święta za pomocą publikatorów internetowych będziemy też jeszcze żywiej obecni na mapie kulturalnej Dolnego Śląska i Polski.

Łączymy pokolenia, proponując Państwu bogaty i różnorodny program koncertów, które pozostaną w Państwa pamięci na zawsze.

Serdecznie zapraszam do Nowogrodzka, miasta urodzin Patrona Festiwalu – Józefa Ignacego Schnabla.

Z wyrazami szacunku,

Robert Relich
Burmistrz Nowogrodzka

*„Gdy słowa już daremne, myśli daremne,
a wyobraźni nie chce się już wyobrazać, jeszcze tylko muzyka.
Jeszcze tylko muzyka na ten świat, na to życie”*

[Wiesław Myśliwski]

Szanowni Państwo,

głęboko rozumiane wartości kulturowe oraz szeroko pojęta twórczość artystyczna niejednokrotnie stawały się katalizatorem trudnych i traumatycznych doświadczeń zarówno w indywidualnym, jak i w społecznym wymiarze. Także dziś, w tych trudnych czasach, próbujemy sprostać wyzwaniom, poradzić sobie z emocjami, lękami, a także znaleźć odpowiedzi na pytania o niepewną przyszłość. Z perspektywy wielu niewiadomych, budowanie wspólnoty jawi się jako działanie tym bardziej istotne i potrzebne. Kiedy bowiem jesteśmy zjednoczeni, stajemy się bardziej odporni na lęk, strach i potrafimy stawić czoła czyhającemu zagrożeniu. Nowogrodzkie Festiwal to sposób na oderwanie się od codzienności, remedium na cierpienie, źródło ukojenia i estetycznych uniesień, zachęta do budowania więzi w oparciu o piękno i jedność doświadczeń płynących z obcowania z wysmakowaną muzyką w doskonałych wykonaniach.

Tegoroczny Festiwal zapisze się z pewnością na kartach historii porywającymi kreacjami Artystów oraz znakomitą koncepcją programową stworzoną przez dr Aleksandrę Pijarowską. Będzie także świadectwem nieustępliwej walki środowiska muzycznego z przeciwnościami zgotowanymi przez pandemię koronawirusa SARS-CoV-2, wszak spotykamy się we wrześniu, a nie tradycyjnie w majowej aurze. Przyszłe pokolenia z pewnością wspomną nas kiedyś i w tym kontekście.

Dwunasta odsłona Festiwalu powstała dzięki działaniom i otwartości na współpracę wielu osób. Szczególne słowa podziękowania i wdzięczności kieruję do Pana Rafała Ślusarza, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, którego nieocenione wsparcie pozwoliło nadać Festiwalowi ostateczny kształt. Wyrazy uznania składam moim Współpracownikom, którzy nie ulegając entropii wytrwale i sumiennie dopełnili swoich obowiązków.

Zapraszam Państwa na XII Międzynarodowy Festiwal „Muzyka u J. I. Schnabla”. Wydarzeniu patronują: Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Konsul Generalny Republiki Federalnej Niemiec we Wrocławiu, Wojewoda Dolnośląski, Jego Magnificencja Rektor Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu, Burmistrz Nowogrodzka oraz TVP KULTURA i TVP3 WROCŁAW.

Edycja została dofinansowana ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, pochodzących z Funduszu Promocji Kultury w ramach programu „Muzyka”, realizowanego przez Instytut Muzyki i Tańca.

Eliza Szwed
Dyrektor Festiwalu

Szanowni Państwo, Drodzy Melomani,

kultura i sztuka nieraz musiały sprostać niełatwym zadaniom. Oczekiwano od nich nie tylko najwyższej próby kreacji artystycznych, dostarczania niezapomnianych wrażeń i emocji, ale także wsparcia w najtrudniejszych momentach, jakie zapisały się na kartach historii świata. Dziś przychodzi nam mierzyć się właśnie z takim kryzysem. Kryzysem wiary w to, że jeszcze kiedyś będzie dobrze, normalnie, bezpiecznie. Pomimo niepewnego jutra, organizujemy Międzynarodowy Festiwal „Muzyka u J. I. Schnabla,” ponieważ nie wyobrażamy sobie, że mogłoby zabraknąć go na mapie kulturalnej Dolnego Śląska. Nie potrafilibyśmy zostawić Państwa, naszych Melomanów i wspaniałych Przyjaciół, bez tej odrobiny optymizmu, niesionego dźwiękami muzyki wielkich mistrzów.

Tegoroczna edycja Festiwalu to feeria muzycznych barw, a potwierdzeniem moich słów niech będzie wyjątkowo zróżnicowany program, którego opis mają Państwo właśnie w rękach. Po raz pierwszy mamy przyjemność zaprezentować Melomanom tak wielkie bogactwo gatunków i form muzycznych, stylów oraz technik kompozytorskich. Myślę, że znamienne jest, iż udaje nam się to właśnie w tym wyjątkowo trudnym czasie. Festiwal zainaugurujemy w stylu dawnym, ale myśl przewodnia wieczoru będzie jak najbardziej aktualna – miłość. Opowiedzą nam o jej różnych odcieniach muzycy z „Kapeli Polonica”. Duch epoki Baroku zdominuje także koncert dla naszych najmłodszych Słuchaczy w ramach cyklu „Festiwal dzieciom”. Kolejne dni Festiwalu przyniosą zupełnie nowe brzmienia. W podróż do Hollywood zabierze nas jeden z najwybitniejszych polskich pianistów jazzowych – Kuba Stankiewicz, a kwartet klarnetowy „Dance of Fire” zaprezentuje muzykę folkową inspirowaną twórczością bałkańską, klezmerską i polską. Niespodzianką dla nowogrodzkiej Publiczności będzie zapewne występ wirtuoza marimby – Katarzyny Myćki, która na tym wspaniałym instrumencie perkusyjnym wykona m.in. kompozycję... Schnabla! Coś takiego z pewnością nawet nie śniło się naszemu Patronowi! Finał zwieńczy koncert niemieckiego flecisty Olafa Georgiego wraz z Sinfonią Dresden – całość pod batutą Milko Kerstena. Podczas tegorocznej edycji będziemy także gościć skrzypaczkę Martę Dettlaff – laureatkę I miejsca w II Konkursie Skrzypcowym Muzyki Polskiej im. Wandy Wiłkomirskiej. Festiwalowy występ jest tradycyjnie już nagrodą specjalną ufundowaną przez Burmistrza Nowogrodzka – Pana Roberta Relicha.

XII Międzynarodowy Festiwal „Muzyka u J. I. Schnabla” stanowi świadectwo determinacji, pasji i zaangażowania wielu osób. Przede wszystkim jednak jest rezultatem wspaniałych inspiracji, słów wsparcia i otuchy, które płynęły od wczesnej wiosny ze strony Melomanów. To Państwo nieustannie dodają nam skrzydeł, które pozwalają wzbijać się na kolejne muzyczne szczyty – zapraszać wybitnych Artystów, przełamywać konwencje, wzbogacać festiwalową ofertę. Od wielu już lat mam głębokie przekonanie, że Festiwal jest naszym wspólnym dziełem, naszą enklawą i pięknym dziedzictwem, którego nic nie jest nam w stanie odebrać.

Aleksandra Pijarowska

Dyrektor artystyczny Festiwalu

MIŁOŚĆ W MUZYCE ANGIELSKIEGO BAROKU

16 września 2020 r., godz. 19:30

KAPELA POLONICA

Barbara Rogala sopran | **Emilia Kinecka** flet podłużny

Ewa Rzetecka-Niewiadomska klawesyn | **Piotr Młynarczyk** viola da gamba

Tobias Hume
 (ok. 1569-1645)

Fragmenty ze zbioru *First Part of Ayres* na violę da gamba solo

Johann Christoph Pepusch
 (1667-1752)

Kantata nr 5 *Corydon* na sopran, flet podłużny i basso continuo

Recitativo While Corydon, the lonely shepherd

Aria Gay charmer, to befriend thee

Recitativo The Shepherd rose, he gaz'd around

Aria Who, from Love his Heart securing

John Blow
 (1649-1708)

Suita nr 2 d-moll KL. 26 *Ground*
 ze zbioru *A Choice Collection of Lessons*

Georg Friedrich Haendel
 (1685-1759)

Sonata d-moll HWV 367 na flet podłużny i basso continuo

Largo

Vivace

Furioso

Adagio

Alla breve

Andante

A tempo di menuet

Henry Purcell
 (1659-1695)

Suita G-dur Z. 660

Prelude

Almand

Corant

Lament Dydony *When I am Laid in Earth* z opery *Dydona i Eneasz*

J. Ch. Pepusch

Kantata nr 3 *When Loves Soft Passion* na sopran, flet podłużny i basso continuo

Recitativo When Loves soft passion had usurp'd my breast

Aria O Love thou know'st my anguish

Recitativo The God of Love who hear'd my pray'r

Aria Why shou'd I Love the fair that fly's me

Kapela Polonica

Zespół muzyki dawnej założony w 2015 roku przez czwórkę absolwentów wyższych uczelni muzycznych w Łodzi, Wrocławiu, Poznaniu i Genewie. Inspiracją dla członków Kapeli są przebyte studia, koncerty i kontakt z publicznością, a nade wszystko codzienne życie, nieograniczające się do muzyki. Sopran, flet podłużny, viola da gamba i klawesyn, współtworzą brzmienie, dające duże możliwości wyrazowe. Ponadto, tak kameralny skład pozwala usłyszeć indywidualność każdego z muzyków.

Zespół wystąpił między innymi na takich festiwalach jak: Łódź – „Muzyka i Słowo u Jezuitów” (2016), Żnin – „Musica Antiqua Zneynae” (2017), Żelów – Festiwal Filharmonii Łódzkiej „Kolory Polski” (2018).

W 2018 roku Kapela Polonica wydała swoją pierwszą płytę z Kantatami sakralnymi Georga Philippa Telemanna (wyd. „Ars Sonora”), która otrzymała znakomite recenzje w prasie:

Choć muzycy współpracują ze sobą stosunkowo krótko (...), tworzą zgrany profesjonalny zespół wykonujący muzykę dawną na wysokim poziomie (...) grupie przewodzi sopranistka Barbara Rogala. Jej miękki i ciepło brzmiący głos odznacza się równocześnie zaskakującą sprawnością (...), uwagę słuchacza przykuwa kunszt i muzykalność grającej na flecie podłużnym Emilii Kineckiej (...). Znakomite basso continuo (...) ich gry słucha się z niekłamaną satysfakcją.

Anna Wójcikowska, „Kalejdoskop Łódzki”

(...) intrygująco brzmi piękny sopran Barbary Rogali, a ponieważ towarzyszą jej świetni instrumentalisci, całość jest spójna i jednocześnie wciągająca, więc jeśli tylko czujecie, że w natłoku codzienności potrzebujecie kontaktu z muzycznym pięknem, to jest to płyta dla was.

Kinga Anna Wojciechowska, „Presto”

Poza repertuarem związanym z promowanym albumem, zespół wykonuje kantaty takich mistrzów jak: Johann Christoph Pepusch, Antonio Vivaldi czy Georg Friedrich Haendel, dzieła Johanna Sebastiana Bacha, François Couperina, arie z oper barokowych, transkrypcje renesansowych psalmów Mikołaja Gomółki oraz muzykę instrumentalną epoki baroku.

Fanpage na FB: KapelaPolonica

KRÓLEWSKI BAL U WUJKA LUDWIKA

**17 września 2020 r.,
godz. 9:00, 10:30 i 13:00**

PRO SINFONIKA

Olga Musiał-Kurzwaska flet

Robert Napieralski fortepian

Paweł Grzelak trąbka

Remigiusz Wojciechowski
prowadzenie koncertu, śpiew

*Muzyczna podróż do czasów Ludwika XIV
ozdobiona misterną koronką dźwięków, dworską
etykietą, tańcem i niebanalnym humorem opera
comique.*

Olga Musiał-Kurzwaska

Absolwentka Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu, w klasie fletu poprzecznego (2007). Flety historyczne studiowała we wrocławskiej Akademii Muzycznej, a w 2011 roku ukończyła Akademię Muzyczną im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi w klasach dr Magdaleny Pilch oraz dra Marka Nahajowskiego.

Naukę gry na flecie doskonaliła uczestnicząc w warsztatach artystycznych w Polsce i za granicą pod okiem m. in. Jany Semerádovej, Alexisa Kossenka czy Annie Laflamme.

Z grupą przyjaciół współtworzy zespół Très Animé, specjalizujący się w wykonawstwie muzyki XVII i XVIII wieku, doceniony na wielu konkursach i festiwalach międzynarodowych. Współpracuje również z takimi orkiestrami jak: Les Ambassadeurs, Accademia dell'Arcadia, Wrocławska Orkiestra Barokowa, Arte dei Suonatori, Polska Orkiestra XVIII wieku, Orkiestra Famd.pl oraz zespołem Consortium Sedinum.

Oprócz aktywnego uczestnictwa w życiu artystycznym związanym z muzyką dawną, spełnia się również jako muzyk i instrumentalistka grająca na współczesnym flecie poprzecznym. Miała przyjemność towarzyszyć występom takich artystów jak José Carreras czy Montserrat Caballé.

Z pasją i zaangażowaniem realizuje się również jako pedagog. Szczególną uwagę poświęca edukacji muzycznej najmłodszych i stosuje swój autorski program nauczania oparty na teorii Edwina Gordona oraz własnym doświadczeniu.

Robert Napieralski

Absolwent Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu w zakresie gry na organach (2004). Beneficjent stypendium Prezesa Rady Ministrów (1997) oraz stypendium artystycznego Ministra Kultury i Sztuki (1998).

Laureat Ogólnopolskiego Przeglądu Uczniów Klasy Organów w Częstochowie (1998, II nagroda) oraz finalista Ogólnopolskiego Konkursu Organowego im. Stanisława Ormińskiego w Rumi (2001).

Obecnie pełni funkcję organisty w poznańskiej Bazylice Farnej, gdzie opiekuje się zabytkowym instrumentem Friedricha Ladegasta. Jest również pomysłodawcą i wykonawcą cyklu koncertów *Ladegast po zmroku*, czyli bardzo kameralny wieczór z romantycznymi organami Friedricha Ladegasta, stwarzających możliwość przeżycia koncertu tuż za plecami organisty. Prowadzi ożywioną działalność artystyczną. Jest wykonawcą wielu koncertów organowych i uczestnikiem festiwali w całej Polsce.

Paweł Grzelak

Edukację muzyczną rozpoczął w Orkiestrze Dętej w Śremie w roku 2010. Następnie kontynuował naukę w Państwowej Szkole Muzycznej II st. im. Fryderyka Chopina w Poznaniu, w klasie trąbki mgr. Macieja Gwoździa. Od roku 2017 kształci się w Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu w klasie trąbki prof. Romana Grynia.

Remigiusz Wojciechowski

Muzykolog i muzyk, absolwent studiów magisterskich na kierunku Muzykologia na Wydziale Historycznym Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu (2003) ze specjalnością nauczycielską oraz studiów podyplomowych na kierunku Menedżer Kultury w Wyższej Szkole Umiejętności Społecznych w Poznaniu (2008).

Od 1996 roku jest stałym współpracownikiem Filharmonii Poznańskiej im. Tadeusza Szeligowskiego i Ruchu Muzycznego Pro Sinfonika jako autor programów koncertowych (1996-2001), muzyk (od 2004 roku) oraz prelegent i autor scenariuszy audycji muzycznych (od 2012 roku). Od 2006 roku jest wykładowcą Wyższej Szkoły Pedagogiki i Administracji im. Mieszka I w Poznaniu, w której prowadzi zajęcia z zakresu emisji głosu i metodyki nauczania muzyki. W sezonie artystycznym 2000/2001 współpracował wokalnie z Teatrem Polskim w Poznaniu przy realizacji spektaklu *Dziady Drezdeńskie* w reżyserii Macieja Prusa. Recenzował wydawnictwa płytowe dla wydawanego przez PWN ogólnopolskiego magazynu „Klasyka”. W latach 2001-2007 był nauczycielem muzyki w poznańskich szkołach podstawowych i gimnazjach. Od 1993 roku prowadzi działalność koncertową jako wokalista, pianista, perkusista i gitarzysta. Ponadto jest członkiem Polskiego Towarzystwa Akustycznego. Od 2005 roku jest instruktorem muzyki w Gminnym Ośrodku Kultury „Sokół” w podpoznańskim Czerwonaku – organizatorem pracowni muzycznej, w ramach której prowadzi zajęcia wokalne, studia piosenki dla dzieci, młodzieży i dorosłych, zespoły wokalne Retro Café i Supermenki oraz instrumentalne zespoły młodzieżowe, a także przygotowuje koncerty i interdyscyplinarne projekty artystyczne. Pełni też funkcję kierownika artystycznego Wojewódzkiego Festiwalu Piosenki Przedszkolaków „Czerwonak”. W 2012 roku został nagrodzony tytułem Animator Kultury, przyznawanym corocznie przez kapitułę złożoną z przedstawicieli środowisk samorządowych i kulturowych Gminy Czerwonak.

PRO SINFONIKA

Jest to autorski projekt edukacji muzycznej dzieci i młodzieży, realizowany pod skrzydłami Filharmonii Poznańskiej. Jego głównym założeniem jest wprowadzanie najmłodszych słuchaczy w świat dźwięków, rytmu, wyrabianie gustu muzycznego, a także nauka aktywnego słuchania. Od ponad pół wieku Pro Sinfonika realizuje cykle koncertowe wśród dzieci i młodzieży, pokazując jak magiczna i piękna jest muzyka – nie zawsze poważna.

Pomysłodawcą, założycielem oraz wieloletnim prezesem Pro Sinfoniki był Alojzy Andrzej Łuczak, po jego śmierci, od czerwca 2011 roku, jej kierownikiem jest dr Marlena Gnatowicz-Drobnik.

Obecnie Pro Sinfonika realizuje cykle koncertowe z serii: MUZYKOTEKA, MUZYKOTECZKA i MUZOMOBIL

MUZYKOTEKA to koncerty organizowane raz w miesiącu, w Auli Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. To spotkania skierowane do dzieci i młodzieży szkolnej, podczas których prezentowana jest zarówno muzyka symfoniczna, kameralna, ale również takie projekty jak: Muzomovie czy Folkoteka. Do naszych najmłodszych słuchaczy skierowany jest cykl audycji połączonych z warsztatami, MUZYKOTECZKA. Jej założeniem jest rozbudzenie wyobraźni i wrażliwości muzycznej już w kilkumiesięcznych słuchaczach.

Pro Sinfonika to także koncerty wyjazdowe realizowane w żłobkach, przedszkolach, szkołach i domach kultury na terenie całej Wielkopolski. Ten cykl koncertów to po prostu MUZOMOBIL.

KLAWIATURĄ DO HOLLYWOOD

17 września 2020 r., godz. 19:30

Kuba Stankiewicz fortepian

Henryk Wars (1902-1977)	<i>Na pierwszy znak</i>
Victor Young (1899-1956)	<i>Alone at Last</i>
H. Wars	<i>Miłość ci wszystko wybaczy</i>
V. Young	<i>Love Letters</i>
Bronisław Kaper (1902-1983)	<i>Ninon</i>
Wojciech Kilar (1932-2013)	<i>Dracula</i>
H. Wars	<i>Nic o tobie nie wiem</i>
W. Kilar	<i>Pieśń o małym rycerzu</i>
V. Young	<i>Stella by Starlight</i> <i>Beautiful Love</i>

fol. Zolt Biralan

Kuba Stankiewicz

Od wielu lat należy do ścisłej czołówki polskich pianistów jazzowych.

W drugiej połowie lat 80. grał z zespołem Jana Ptaszyna Wróblewskiego, potem z kwintetem i kwartetem Zbigniewa Namysłowskiego (płyty *Open* i *Song of Innocence*).

W latach 1987-1990 studiował w Berklee College of Music w Bostonie (dyplom w klasie fortepianu), gdzie został wyróżniony Nagrodą Oscara Petersona. Był półfinalistą prestiżowego Międzynarodowego Konkursu Pianistów Jazzowych im. Theloniousa Monka w Waszyngtonie. Z działalności amerykańskiej Stankiewicza warto także przypomnieć jego współpracę z orkiestrą legendarnego klarncisty i bandleadera Artiego Shawa.

Po powrocie do kraju założył kwartet z Henrykiem Miśkiewiczem, Adamem Cegielskim oraz Cezarym Konradem. Zespół nagrał w 1993 roku płytę *Northern Song*, którą czytelnicy „Jazz Forum” wybrali Płytą Roku. Następnie Stankiewicz współtworzył formację *Traveling Birds* (Darek Oleszkiewicz, Piotr Wojtasik, Piotr Baron, Cezary Konrad), której nagrania (*Traveling Birds Quintet* – 1994 i *Return to the Nest* – 1995) ugruntowały jego mocną pozycję na krajowej scenie. Wśród innych muzyków, z którymi grał, warto wymienić Scotta Hamiltona, Artę Farmerę (płyta *Art in Wrocław*), Sheilę Jordan, Janusza Muniaka, Tomasza Szukalskiego i Annę Marię Jopek.

Pod koniec lat 90. powstał nostalgiczny album *Ulice wielkich miast* z opracowaniami piosenek zmarłej w 1997 roku Agnieszki Osieckiej. Kilka lat później – bezprecedensowy na gruncie jazzu *Chopin Songbook* z jazzowymi ujęciami pieśni (osobno w wersjach polskiej i angielskiej), który zespół Stankiewicza przedstawił także na festiwalu „Jazz Jamboree” w roku 2003 i po długiej przerwie ponownie w roku 2010 (kilkakrotnie) w ramach Roku Chopinowskiego (w tym również na festiwalu „Chopin i jego Europa” w Warszawie).

W 2012 roku pianista nagrał autorski album *Spaces*, który otrzymał nominację do Wrocławskiej Nagrody Muzycznej, a także do nagrody Akademii Fonograficznej FRYDERYK 2013 w kategorii Album Roku – Muzyka Jazzowa. W tym samym roku ukazała się solowa płyta Stankiewicza z własnymi interpretacjami muzyki filmowej Wojciecha Kilara.

W 2014 roku w studiu w Los Angeles Kuba Stankiewicz, wraz z Peterem Erskine’em i Darkiem Oleszkiewiczem, dokonał nagrań utworów Victora Younga. Krążek ukazał się nakładem wydawnictwa „Warner Classics”. W 2015 roku odbyła się seria koncertów w USA promujących album.

Pianistka Kuby Stankiewicza, choć wyrasta z klasycznych amerykańskich wzorów, częściej zmierza w stronę romantycznej liryki niż dynamicznych ekstremów. Jest to jednak w każdym wypadku rasowy jazz osadzony w przekonującym timingu, otwarty na partnerów.

Kuba Stankiewicz w ostatnich latach w coraz większym stopniu zajmuje się działalnością pedagogiczną (w 2009 roku obronił doktorat na Akademii Muzycznej we Wrocławiu, a w 2016 roku otrzymał tytuł doktora habilitowanego w dziedzinie sztuk muzycznych, w dyscyplinie artystycznej – instrumentalistyka), jest także wysoko cenionym specjalistą od muzycznych programów komputerowych (*Apple Certified Logic Trainer*).

TAŃCZĄC W OGNIU

18 września 2020 r., godz. 19:30

DANCE OF FIRE

Waldemar Żarów klarnet, bassethorn

Piotr Wybraniec klarnet

Tomasz Żymła klarnet basowy

Grzegorz Tobis klarnet,
bęben obręczowy, cajón

foto: Marcin Kolek

Dance of Fire

Pierwszy w Polsce kwartet klarnetowy specjalizujący się w muzyce źródeł. Zespół jest laureatem Nagrody Specjalnej na 20. Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Żydowskiej w Amsterdamie. Źródłem ich inspiracji jest muzyka bałkańska, klezmerska oraz polska. Artyści wykonują kompozycje własne, a także melodie tradycyjne, wyłącznie w autorskich aranżacjach. Do dźwięku klarnetów dodają perkusję oraz etniczne instrumenty dęte. Wszystko to razem tworzy unikalne brzmienie Dance of Fire – ognistą mieszankę klasycznej techniki i słowiańskiej energii.

Zespół rozpoczął działalność w 2014 roku koncertem w renomowanym gorzowskim Jazz Klubie Pod Filarami. Występował również podczas Europejskich Kongresów Klarnetowych w Katowicach i Gandawie (Belgia), oraz na wielu krajowych festiwalach, takich jak: „Kolory Polski” w Łodzi czy „Strefa Ciszy” w Warszawie.

Muzycy Dance of Fire na co dzień pracują w czołowych polskich orkiestrach symfonicznych i operowych. Grając muzykę tradycyjną, poszukują nowych barw i środków ekspresji, w czym pomaga im akademickie wykształcenie. Podczas energetycznych występów Dance of Fire nie stroni od spontanicznych improwizacji, co sprawia, że każdy koncert staje się niepowtarzalnym wydarzeniem.

Araber Tanz

Jewish Suite

Khupah Tanz

Gankino Horo

Jovano Jovanke

Aide Jano

Fire Horo

Bandoska

Cetvorno Horo

Krivo Horo

Mitzva Tanz

Der Gasn Nigun

Skotchne a la Merlin

Autorstwo Fire Horo oraz aranżacje pozostałych utworów:
Grzegorz Tobis

MŁODY WIRTUOZ

19 września 2020 r., godz. 17:00

Recital skrzypcowy – Nagroda specjalna

Burmistrza Gminy i Miasta Nowogrodziec
Roberta Relicha

dla laureata I miejsca w grupie III

II Konkursu Skrzypcowego Muzyki Polskiej
im. Wandy Wilkomirskiej
26 lutego – 1 marca 2020 roku, Częstochowa

Marta Dettlaff skrzypce

Monika Wilińska-Tarcholik fortepian

Johann Sebastian
Bach
(1685-1750)

II Sonata na skrzypce solo
a-moll BWV 1003
Andante
Allegro

Karol Szymanowski
(1882-1937)

Mity. Trzy poematy
na skrzypce i fortepian op. 30
Źródło Aretuzy

Wolfgang Amadeus
Mozart
(1756-1791)

Sonata A-dur na skrzypce
i fortepian KV 305
Allegro di molto
Temo con variazioni. Andante grazioso

Antonio Bazzini
(1818-1897)

La Ronde des Lutins na skrzypce
i fortepian op. 25

Witold Lutosławski
(1913-1994)

Subito na skrzypce i fortepian

foto: Filip Klimaszewski

Marta Dettlaff

Urodziła się w 2001 roku w Gdańsku. Grę na skrzypcach rozpoczęła w wieku 4 lat, w klasie prof. Anny Podhajskiej w Niepublicznej Innowacyjnej Szkole Suzuki I i II stopnia w Gdańsku. Ukończyła Szkołę Muzyczną I stopnia im. Stanisława Moniuszki w Sopocie w klasie fortepianu. Jest absolwentką V Liceum Ogólnokształcącego w Gdańsku – Oliwie.

Marta Dettlaff brała udział w wielu projektach orkiestrowych, m.in. European Youth Orchestra (EUYO), Lutosławski Youth Orchestra (LYO), Jugendsymphonieorchester Tulln. Uczestniczyła w licznych międzynarodowych wymianach orkiestrowych, grając w słynnych salach koncertowych, m.in. Royal Albert Hall w Londynie, Musikverein Wiener Konzerthaus w Wiedniu, Narodowym Forum Muzyki we Wrocławiu czy Operze Bałtyckiej w Gdańsku. Brała udział w lekcjach mistrzowskich takich profesorów, jak: Łukasz Błaszczuk, Janusz Wawrowski, Jakub Jakowicz, Peter Nys, Koen Rens, Felicity Lipman, Fernando Piñero. Zdobyła wiele nagród, m.in.: I miejsce oraz Grand Prix w Ogólnopolskim Konkursie Muzyki Polskiej im. Wandy Wilkomirskiej w Częstochowie (2020), I miejsce w Międzynarodowym Konkursie Talents for Europe w duecie z siostrą Wiktorią (2019), I miejsce oraz Grand Prix w Międzynarodowym Konkursie Talents for Europe w duecie z Adamem Suską (2017).

Marta w wolnym czasie interesuje się muzyką popularną. Śpiewa w zespole założonym wraz z przyjaciółmi.

Monika Wilińska-Tarcholik

Absolwentka Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie prof. T. Żmudzińskiego i E. Wolak-Moszyńskiej. Swoje umiejętności doskonaliła na kursach mistrzowskich pod kierunkiem R. Buchbindera w Zurychu i A. Torgera w Hitzacker. Laureatka konkursu „Jeunesses Musicales” w Weikersheim (Niemcy) oraz nagrody specjalnej na Ogólnopolskim Konkursie Kameralnym w Zakopanem.

Koncertowała jako solistka i kameralistka w Polsce, Francji, Niemczech, Rumunii i Mołdawii, uczestnicząc m.in. w festiwalach: Klarinet – Fest Paris, Międzynarodowe Dni Muzyki Karola Szymanowskiego w Zakopanem, Festiwal Klarinetowy w Krakowie, Przemyska Jesień Muzyczna. Brała udział w charakterze akompaniatora w szeregu konkursów i kursów muzycznych m.in. w Łusławicach, Letniej Akademii Muzycznej w Żaganiu i w Krakowie czy Wiosennych Kursach Mistrzowskich w Przemyślu., na których jest również wykładowcą. Na estradzie była partnerem m.in. J. Gadulanki, G. Deplus, Ph. Cupera, M. Niedermayera, B. Bryły, P. Reicherta, J. Reulinga, T. Strahla. Dokonała nagrań płytowych dla Dux, KASP Records, CD Accord oraz PWM.

Monika Wilińska-Tarcholik prowadzi działalność pedagogiczną w Akademii Muzycznej w Krakowie jako adiunkt w Katedrze Kameralistyki.

MARIMBA REWOLUCYJNIE

19 września 2020 r., godz. 19:30

Katarzyna Myćka marimba

Astor Piazzolla
(1921-1992)

Libertango
(aranż. Eric Sammut)

Johann Sebastian Bach
(1685-1750)

Suita wiolonczelowa nr 3
C-dur BWV 1009

Prelude
Allemande
Courante
Sarabande
Bouree I - Bouree II
- Bouree I da capo
Gigue

Emmanuel Séjourné
(* 1961)

Prelude nr 1

Fryderyk Chopin
(1810-1849)

Etiuda c-moll
op. 10 nr 12 Rewolucyjna
(aranż. E. Sammut)

Anna Ignatowicz-Glińska
(* 1968)

Postludium

Ney Rosaura
(* 1952)

Wariacje na temat Evelyn Glennie
A Little Prayer

Józef Ignacy Schnabel
(1767-1831)

Der Wunderbare

Christos Hatzis
(* 1953)

In the Fire of Conflict na marimbę,
krotale i elektronikę

Katarzyna Myćka

Jest wirtuozką marimby docenianą za jej niezwykłą muzykalność i zdumiewającą technikę wpływającą na płynność gry i bogactwo brzmienia. Atuty te dostrzegane są zarówno w kręgach krytyków i ekspertów jak również, co najważniejsze, wśród słuchaczy, których hipnotyzuje artystyczną elegancją i niemalże „taneczną” energią.

Artystka jest jednym z wiodących pionierów marimby koncertowej, wciąż młodego i względnie rzadko prezentowanego w sytuacjach solistycznych instrumentu.

Jako solistka koncertowała z orkiestrami w Polsce, jak i wieloma zespołami na świecie (m.in. Beijing Symphony Orchestra, Camerata Israeli, Wiener KammerOrchester czy Stuttgart Philharmonic Orchestra).

Dzięki swej elastyczności, Katarzyna Myćka była w stanie opracować szeroki repertuar, na który składają się projekty o zróżnicowanej obsadzie, od recitali solowych, duetów, czy kameralnych spotkań z kwartetem lub organami po występy z chórami i orkiestrami.

Jej wielowymiarowy program to nie tylko transkrypcje dzieł Johanna Sebastiana Bacha czy Siergieja Prokofiewa, ale również oryginalne kompozycje młodych kompozytorów, takich jak choćby Emmanuel Séjourné czy Anna Ignatowicz-Glińska.

Obecnie w dorobku artystki znajduje się siedem płyt CD, które w przekrojowy sposób ukazują różnorodność prezentowanych dzieł.

Ważnym elementem pracy Katarzyny Myćki jest kształcenie młodych marimbafonistów czego najlepszym dowodem jest założona przez nią International Katarzyna Myćka Marimba Academy (IKMMA), ponad tygodniowy, bardzo intensywny kurs mistrzowski. Od roku akademickiego 2018/2019 Myćka jest profesorem w Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku.

GIGANCI KAMERALNIE

**20 września 2020 r.
godz. 19:00**

Olaf Georgi flet

Sinfonietta Dresden

MILKO KERSTEN dyrygent

**Johann Sebastian
Bach**
(1685-1750)

Suita orkiestrowa h-moll
na flet i orkiestrę smyczkową
BWV 1067

Ouverture

Rondeau

Sarabande

Bourrée I – Bourrée II

Polonaise, Double

Menuet

Badinerie

**Wolfgang Amadeus
Mozart**
(1756-1791)

Divertimento D-dur KV 136

Allegro

Andante

Presto

Dmitrij Szostakowicz
(1906-1975)

Symfonia kameralna c-moll
op. 110a

*Largo – Allegro molto –
Allegretto – Largo – Largo*

foto: Anna S.

Milko Kersten

Prowadzi orkiestrę w Konserwatorium im. Heinricha Schütza w Dreźnie. Jest profesorem Uniwersytetu Muzycznego w Dreźnie, dyrygentem i przewodniczącym Saksońskiej Rady Muzycznej. Był członkiem drezdeńskiego Kreuzchor, studiował dyrygenturę, chóralską i fortepian w Hochschule für Musik Dresden.

Po zakończeniu współpracy w charakterze szefa-dyrygenta z teatrem w Zwickau Milko Kersten powrócił do Drezna i od tego czasu pracuje jako gościnny dyrygent wielu orkiestr i zespołów, takich jak: Kammerensemble Neue Musik Berlin, Sinfonietta Dresden, Elblandphilharmonie Riesa, Philharmonischen Kammerorchester Dresden oraz Staatsorchester des Theaters Cottbus.

W 2003 roku po raz pierwszy poprowadził Filharmonię Drezdeńską, a od ponad dziesięciu lat jest zapraszany (wraz z Dresdner Jugendsinfonieorchester des Heinrich-Schütz-Konservatoriums) do wspólnych przedsięwzięć z tym zespołem. Jego artystyczne podróże prowadziły przez wiele krajów, w tym Chiny, Cypr, Peru, Rosję, RPA i Wielką Brytanię.

Od 2000 roku pełni funkcję dyrektora artystycznego Landesjugendorchester Sachsen, regularnie koncertując z nią na estradach Saksonii i Mitteldeutscher Rundfunk. W 2010 roku objął kierownictwo zespołu Chorus 116. Siedem lat później został dyrektorem artystycznym Klangkollektiv opus 1, a także dyrektorem muzycznym Serkowitz Volksoper, która w 2017 roku otrzymała nagrodę Ostächsische Sparkasse w dziedzinie kultury.

Od 1996 roku prowadzi zajęcia z zakresu pedagogiki zespołowej w Drezdeńskiej Akademii Muzycznej, kierując przedstawieniami w ramach klasy operowej. W 2018 roku został wybrany do Rady Uniwersyteckiej. Przez 10 lat prowadził kursy dyrygenckie Federalnego Stowarzyszenia Niemieckich Orkiestr Amatorskich (BDLO), działał również w European String Teachers' Association (ESTA) w Akademii Muzycznej w Kassel (2019). Jako szanowany juror zasiada w komisjach licznych konkursów muzycznych.

foto: Silke Rabenau

Olaf Georgi

Olaf Georgi urodził się w 1970 roku w Oelsnitz/Vogtland. Pierwsze lekcje fletu pobierał u Silvii Tietz i Inge Haenche. W latach 1987-1992 studiował w Hochschule für Musik Carl Maria von Weber w Dreźnie w klasie fletu prof. Eckarta Haupta. W tym czasie wziął udział w wielu kursach mistrzowskich, prowadzonych m.in. przez takich profesorów jak: Johannes Walter, Robert Aitken, Nikolaus Delius, Roberto Fabriciani i Irmela Boßler.

W sezonie artystycznym 1992/1993 był solistą w Staatliches Orchester Sachsen w Chemnitz, następnie trzecim i pierwszym flecistą tego zespołu, a od 1999 solistą Mittelsächsische Philharmonie Freiberg/Döbeln. Od 2001 roku zatrudniony został jako zastępca solisty, a następnie solista (2011) w Landesbühnen Sachsen. Od 2012 roku pracuje na tożsamym stanowisku w Elblandphilharmonie Sachsen.

W 1991 roku artysta dołączył do Młodej Drezdeńskiej Orkiestry Kameralnej. Od czasu zmiany nazwy na Sinfonietta Dresden (1994), jest jednym z niekwestionowanych liderów zespołu. Jako członek zarządu opracował wiele ciekawych projektów artystycznych, z ponad sześćdziesięcioma światowymi prawykonaniami włącznie.

Oprócz aktywnej działalności kameralnej, Olaf Georgi wykonywał koncerty solowe z takimi zespołami jak: Sinfonietta Dresden, Mittelsächsische Philharmonie, Orchester der Landesbühnen Sachsen czy Elblandphilharmonie Sachsen.

Jego repertuar sięga od muzyki epoki baroku po kompozycje współczesne, a nagrania radiowe i wydawnictwa płytowe dokumentują wszechstronną działalność artystyczną – jako solisty i członka różnych formacji muzycznych.

Sinfonietta Dresden

Orkiestra założona została w 1994 roku przy okazji uroczystego koncertu pod kierownictwem Hansa Christopha Rademanna, który odbył się w oranżerii Pałacu Pillnitz. Historia zespołu sięga jednak dużo wcześniej. W 1987 roku kilkoro zaangażowanych studentów muzyki spotkało się dokładnie w tym samym czasie, gdy z Drezdeńskiego Chóru Kameralnego formowała się Młoda Drezdeńska Orkiestra Kameralna (później przemianowana na Sinfonietta Dresden).

Zespół zyskał swoją markę głównie dzięki regularnej współpracy koncer-

foto: Susanne Kächel

towej z wybitnymi zespołami, m.in. z Dresdner Kreuzchor, Singakademie Dresden, chórem Wyższej Szkoły Muzyki Kameralnej w Dreźnie, Miśnieńskim Ewangelickim Chórem Kościelnym, Ewangelickim Chórem Frauenkirche w Dreźnie, Chórem Akademickim z Drezna czy też Chórem Bacha z Drezna. Obecnie Sinfonietta Dresden jest stałym partnerem wspomnianych zespołów, występując podczas najważniejszych dla nich wydarzeń.

Znakiem rozpoznawczym Sinfonietty Dresden są jej autorskie koncerty, podczas których, dzięki zestawieniu muzyki dawnej i nowszej, rodzi się charakterystyczne dla zespołu stylistyczne napięcie – wszystko po to, aby przełamywać przyzwyczajenia repertuarowe. Z tego powodu tryb pracy orkiestry obejmuje zarówno opracowywanie utworów według wzorców historycznych, jak i włączanie współczesnych technik wykonawczych. Oba cykle koncertów, podczas których Sinfonietta zaprezentowała słuchaczom swój nietuzinkowy muzyczny pomysł, zostały nie tylko zakończono dużym sukcesem, ale i wysoko ocenione przez krytykę. Co ciekawe, Sinfonietta wykonała utwory znanych kompozytorów (wszystkie koncerty fortepianowe Mozarta i symfonie Haydna), zestawiając je ze współczesnymi kompozycjami twórców z Saksonii i Europy. Muzyczny projekt zaowocował prawykonaniami niezliczonych dzieł uznanych kompozytorów. Dzięki wspomnianym działaniom Sinfonietta Dresden zyskała jeszcze większe uznanie w drezdeńskim środowisku muzycznym.

Orkiestra była zapraszana na różne festiwale, m.in.: „Dresdner Musikfestspielen”, „Festival Dreiklang”, „Koblenzer Mendelssohn-Tagen”, „Festival zur regionalen Musikgeschichte Magdeburg”, „Dresdner Tagen zeitgenössischer Musik”, „Frühjahrstage zeitgenössischer Musik Weimar”. Swoje trasy koncertowe odbyła w całych Niemczech, Czechach, Słowacji, a także w Hiszpanii. Obok rozmaitych wydawnictw muzycznych Sinfonietta współpracowała m.in. z Radiem Środkowych Niemiec, Radiem Słowackim, Radiem Bawarskim oraz Programem Drugim Telewizji Niemieckiej. Koncertowała z takimi dyrygentami jak: Judith Kubitz, Ekkehard Klemm, Milko Kersten, Jan Michael Horstmann i Christfried Brödel.

Sinfonietta Dresden zaangażowała się ponadto na rzecz budowy Nowej Synagogi w Dreźnie oraz odbudowy Frauenkirche w Dreźnie. Jest partnerem Meetingpoint Music Messiaen w Görlitz oraz KlangNetz Dresden, którego kolejne edycje inauguruje od kilku lat.

Z okazji jubileuszu 25-lecia zespołu w 2019 roku zapoczątkowano nowy cykl koncertów, we współpracy z Hochschule für Musik Dresden zatytułowany *Beethoven I Schnittpunkte*. Podczas koncertu inauguracyjnego zaprezentowano m.in. dzieło wybitnej polskiej kompozytorki Agaty Zubeł.

Prowadzący

Miłosz Kula

Dyrygent i muzykolog. W 2017 roku uzyskał stopień doktora w dziedzinie sztuk muzycznych w dyscyplinie dyrygentura. Jest także doktorantem w zakresie muzykologii na Uniwersytecie Wrocławskim (promotor: prof. Remigiusz Pośpiech). Ukończył Podyplomowe Studia Zarządzania Placówkami Kultury (Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu). Pracuje we wrocławskiej Akademii Muzycznej na stanowisku asystenta.

Otrzymał nagrody i wyróżnienia na konkursach zespołów kameralnych w Szczecinie, Jaworze i Wrocławiu. Jest półfinalistą I Ogólnopolskiego Konkursu dla Studentów Dyrygentury im. Adama Kopycińskiego we Wrocławiu. Był współzałożycielem oraz prezesem Wrocławskiej Orkiestry Młodzieżowej, z którą współtworzył szereg projektów orkiestrowych w kraju i za granicą.

Jako muzyk orkiestrowy, chórzysta, solista i kameralista brał udział w wielu wydarzeniach artystycznych o randze ogólnopolskiej i międzynarodowej. Był chórzystą Chóru Filharmonii Wrocławskiej, współpracował z Chórem Kameralnym *Senza Rigore*, Filharmonią Sudecką w Wałbrzychu i Agencją Artystyczną *ProMusica*. Koncertował w Czechach, Francji, Hiszpanii, Niemczech, Rosji i Szwajcarii.

W roli dyrygenta zadebiutował podczas festiwalu *Eurochestries* w 2010 roku w Almerii (Hiszpania). Miał okazję prowadzić koncerty w ramach Festiwalu *Clarimania* we Wrocławiu i *Brand New Music Festival* w Katowicach, a także występować z orkiestrami filharmonicznymi w Lublinie, Zielonej Górze, Kielcach, Katowicach, Rzeszowie, Opolu, Częstochowie, Ołomuńcu (Republika Czeska), Berlin Sinfonietta, Toruńską Orkiestrą Symfoniczną, Capella Bydgosciensis i *Sound Factory Orchestra*. Ponadto współpracował z Gliwickim Teatrem Muzycznym. Występował z takimi solistami jak m.in. Bartosz Koziak, Ewa Biegas, Aleksander Teliga, Jacek Mirucki. Jest pierwszym polskim dyrygentem, którego koncert został zarejestrowany w standardzie 4K.

Brał udział w kursach mistrzowskich pod kierunkiem m.in. Rafała J. Delekty, Lawrence'a Gwozdza, Florent Héau, Jacka Kaspiszka, Colina Mettersa, Tadeusza Strugały oraz Alima Szacha.

Miłosz Kula zajmuje się również działalnością naukową. Uczestniczył w ekspedycji etnomuzykologicznej w okolicie Irucka, badając ślady obecności polskiego repertuaru. Wygłaszał referaty na konferencjach naukowych w Bydgoszczy, Częstochowie, Poznaniu, Warszawie i we Wrocławiu. Kierował czterema grantami badawczymi. Współtworzył portal batuty.instrumenty.edu.pl prowadzony przez Instytut Muzyki i Tańca. Uczestniczył w seminarium i warsztatach edytorstwa muzycznego organizowanych przez PWM i NIFC. W swojej aktualnej aktywności naukowej koncentruje się na twórczości instrumentalnej Carla Dittersa von Dittersdorfa. Jest autorem wielu publikacji naukowych, prowadzi bogatą działalność prelegentką i popularyzatorską, opatrując słowem wiążącym koncerty w ramach festiwalu muzycznych na Dolnym Śląsku.

Józef Ignacy Schnabel

Człowiek i dzieło

Spoglądając na życiorys Józefa Ignacego Schnabla „z lotu ptaka”, na pierwszy rzut oka można odnieść wrażenie, iż był to prowincjonalny twórca, który nie zmienił biegu historii muzyki, a jego działalność nie miała większego kręgu oddziaływania. Dopiero zsumowanie aktywności koncertowej, kompozytorskiej i pedagogicznej pokazuje, iż jego wkład w kształtowanie kultury muzycznej Śląska w I połowie XIX wieku był ogromny. Natomiast całkowity dorobek ustawia Schnabla w czołówce trzech-czterech najwybitniejszych postaci w całej historii muzyki śląskiej.

Pierwsze lata

Przyszedł na świat 24 maja 1767 roku w Nowogrodzcu nad Kwisą (wówczas: Naumburg am Queis) w budynku plebanii kościoła parafialnego przy obecnej ul. Kościelnej. Jego ojciec, Joseph Victor (1743-1809) był kantorem w nowogrodzieckim kościele parafialnym. Matka, Anna Maria z domu Girbig pochodziła z rodziny piekarzy. Jak się później okazało, Józef Ignacy był najwybitniejszym przedstawicielem rodziny muzyków śląskich, którą poza wspomnianym ojcem współtworzyli bracia Michael (1775-1809) i August (1795-1863) oraz syn Michaela — Carl (1809-1881). Już jako sześciolatek, mały Józef ujawnił nieprzeciętny talent muzyczny. Został wówczas zauważony za sprawą swojego pięknego głosu. To od ojca odebrał pierwsze lekcje muzyki — w zakresie śpiewu, gry na skrzypcach oraz instrumentach klawiszowych. Tak przygotowany chłopiec z czasem stał się świetnym pomocnikiem wzbogacając swymi umiejętnościami muzyczną oprawę liturgii i nabożeństw odprawianych w kościele parafialnym p.w. św. św. Piotra i Pawła. Kilkuletnia nauka połączona z wszechstronną praktyką, zaowocowała solidnym warsztatem młodego muzyka, który z powodzeniem mógł prezentować się nie tylko w rodzinnej miejscowości.

Nauka we Wrocławiu

Jako trzynastolatek, w 1779 roku, kompozytor po raz pierwszy przyjechał do Wrocławia. Wówczas rozpoczął edukację w Gimnazjum św. Macieja oraz dostał się na nauki jako dyszkanista (sopranista) do katolickiego gimnazjum przy opactwie św. Wincentego. Do szkoły przyjmował go, ówczesny kierujący chórem, Ignaz Pachmann.

Z powodu przewlekłych problemów zdrowotnych z uchem, dziesiętnastoletni Schnabel był zmuszony powrócić do domu rodzinnego. Jednak bazując na zdobytej we Wrocławiu wiedzy, samodzielnie przygotował się do zawodu nauczyciela muzyki.

Nie znamy zbyt wielu szczegółów dotyczących tych lat życia, które kompozytor spędził na nowogrodzieckiej ziemi. Jednym z potwierdzonych doniesień jest fakt zawarcia związku małżeńskiego

J. I. Schnabel – litografia

jesienią 1790 roku. Wiemy, że wtedy Józef Ignacy był już nauczycielem i urzędnikiem w pobliskich Parzycach. Na ten czas przypada okres intensywnej działalności chóru chłopięcego oraz orkiestry złożonej z uczniów tamtejszej szkoły. Udokumentowane są koncerty tego zespołu nie tylko w samych Parzycach, ale również w okolicznych miejscowościach. Jest prawdopodobne, że to właśnie Schnabel założył tę orkiestrę, a na pewno prowadził ją przez osiem lat swojej działalności.

Powrót do Wrocławia

Za rekomendacją chórmistrza Johanna Steinera, w marcu 1797 roku, Schnabel otrzymał posadę organisty we wrocławskim kościele św. Klary. Powrócił również do opactwa św. Wincentego — tym razem nie jako uczeń, ale wykształcony skrzypek. Już rok później został koncertmistrzem w orkiestrze Teatru Miejskiego (instytucji uznawanej za podwaliny obecnej Opery Wrocławskiej). Warto w tym miejscu wspomnieć, że był przeciwnikiem zatrudnienia młodego (zaledwie osiemnastoletniego) Carla Marii von Webera na stanowisku dyrektora teatru w 1804 roku. Na znak protestu, opuścił zespół artystyczny. Nawiązanie kontaktów z muzykami orkiestry i innymi artystami spowodowało jednak, że od tego czasu jego kariera we Wrocławiu zaczęła nabierać rozmachu. To dało Schnablowi możliwość trafiać nie tylko na afisze koncertowe, ale także zaistnienia na łamach prasy. Stąd wiemy m.in., że poprowadził on wrocławskie prawykonanie *Requiem* W. A. Mozarta (w 1800 roku) i *Stworzenie świata* Josepha Haydna — wykonywane pod jego batutą rokrocznie, począwszy od 1801 roku, przez kolejnych trzydzieści lat.

Od roku 1803 nauczał w Katolickim Seminarium Nauczycielskim we Wrocławiu, gdzie przyszli instruktorzy zajęć muzycznych zdobywali umiejętności do umuzykalniania miejscowej społeczności w ruchu amatorskim.

Wyrazem wzrastającego znaczenia Schnabla w życiu muzycznym Wrocławia było powierzenie mu opieki nad oprawą muzyczną obchodów setnej rocznicy założenia Uniwersytetu Wrocławskiego. Wtedy to wykonano m.in. uroczystą kantatę jego autorstwa, skomponowaną specjalnie na tę okazję. Kompozycja niestety zaginęła.

Kapelmistrz i animator

1 kwietnia 1805 roku Józef Ignacy Schnabel, objął funkcję kapelmistrza wrocławskiej katedry, rozpoczynając tym samym dwudziestastoletni okres, niezwykle ważny dla kultury muzycznej diecezji i miasta.

W tym czasie kompozytor stał się praktycznie centralną postacią życia muzycznego Wrocławia. W latach 1806-1810 zaangażował się w działalność trzech towarzystw koncertowych tego miasta. Prowadził tzw. koncerty abonamentowe w czwartki (od 1806 roku) oraz poniedziałkowe i piątkowe (od 1810 roku). Dbał, aby w ramach spotkań z muzyką były wystawiane dzieła klasyków wiedeńskich, w tym również L. v. Beethovena (wtedy przecież kompozytora współczesnego!). To pod batutą Schnabla miały miejsce pierwsze wrocławskie wykonania beethovenowskich symfonii. Mistrz z Wiednia wiedział o tym dobrze i w 1825 roku, za pośrednictwem Carla Gottlieba Freudenberga, przesłał Schnablowi serdeczne pozdrowienia.

Najwięksi wirtuozi tamtych czasów, podróżujący przez Wrocław, przedkładali Schnablowi swoje kompozycje orkiestrowe do wspólnego wykonania. Wśród nich znalazł się m.in. Louis Spohr — niemiecki kompozytor wczesnego romantyzmu i jeden z najwybitniejszych skrzypków tamtych czasów. Wirtuoz był tak zachwycony współpracą ze Schnablem, że jemu zadedykował swoje offertorium *Jubilare Deo*, wspólnie prawykonane w 1815 roku.

W 1812 roku, na zaproszenie Pruskiego Ministerstwa Kultury, udał się wraz Friedrichem Wilhelmem Bernerem do Berlina, by wziąć udział w próbach i koncertach Carla Friedricha Zeltera, berlińskiego kompozytora, dyrygenta i pedagoga. Tam obaj muzycy mieli okazję zapoznać się z metodą dydaktyczną wspomnianego artysty oraz przyjrzeć się działalności tamtejszej Akademii Śpiewu (Singakademie). Podczas omawianego pobytu Schnabel zadyrygował koncert z orkiestrą oraz poprowadził wykonanie mszy własnego autorstwa.

W listopadzie 1830 roku, na jednym z koncertów poniedziałkowych wystąpił Fryderyk Chopin, który na prośbę Schnabla (i pod jego batutą) wykonał II i III część ze swojego *I Koncertu fortepianowego e-moll*. Chopin w liście do rodziny z 9 listopada ówczesnego roku tak opisywał wydarzenie:

Znajdowaliśmy się właśnie w tutejszej resursie, gdzie Schnabel, kapellmeister, prosił, ażebym był obecny próbie z mającego się dać wieczorem koncertu. Takich koncertów dają tu trzy razy na tydzień. Zostałem tam nielicznie, jak zwykle, zebraną na próbę orkiestrę, fortepian i jakiegoś referendariusza, amatora, nazwiskiem Hellwig, gotującego się do odegrania pierwszego Es-dur Koncertu Moschelesa. Nim on zasiadł do instrumentu, Schnabel, co mię od czterech lat nie słyszał, prosił, ażebym spróbował fortepian. Trudno było odmówić, siadłem i zagrałem kilka wariacji. Schnabel się niezmiernie ucieszył, pan Hellwig stchórzył, inni zaczęli mnie prosić, ażebym wieczorem dał się słyszeć. Szczególnie Schnabel tak szczerze nalegał, że nie śmiałem staremu odmówić. Jest to wielki przyjaciel pana Elsnera; ale mu powiedział, że uczynię to tylko dla niego, bo anim grał przez parę tygodni, ani się myślę w Wrocławiu popisywać. Stary mi na to, że wie o tym wszystkim i że chciał mnie już wczoraj, widząc w kościele, o to poprosić, ale nie śmiał.

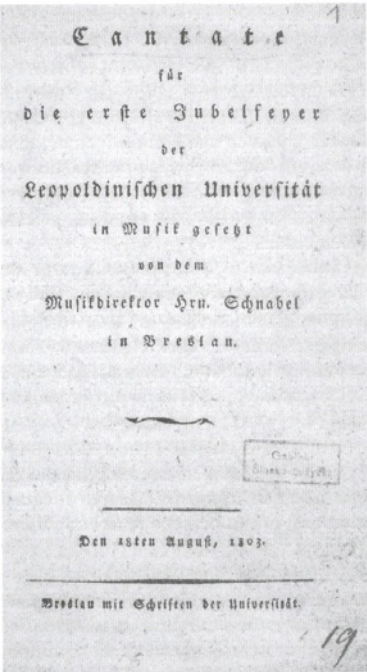
Nauczyciel

Schnabel zajmował się także prowadzeniem zajęć i organizacją nauczania muzyki. Od 1803 roku wykładał w katolickim Seminarium Nauczycielskim (Katholische Lehrerseminar). Wraz z Friedrichem Wilhelmem Bernerem od podstaw zorganizował i od 1815 roku prowadził Królewski Akademicki Instytut Muzyki Kościelnej (Königliches Akademische Institut für Kirchenmusik) przy obecnym Uniwersytecie Wrocławskim. Tym samym pełnił obowiązki dyrektora muzycznego na tej uczelni. Przygotowania do poprowadzenia placówki rozpoczęły się trzy lata wcześniej. Dzięki poparciu Carla Friedricha Zeltera, niezwykle ważnej postaci w życiu Królestwa Pruskiego, Schnabel opracował nowoczesny program nauczania. Jego głównym celem było położenie nacisku na edukowanie muzyków kościelnych i rozwój śpiewu chóralnego. Kształcono tu organistów, kantorów i dyrygentów z całego Śląska, a później również z Wielkopolski.

Tak jak cały Uniwersytet był dwuwyznaniowy (co było ewenementem na skalę europejską), tak i podwójny profil miało kształcenie w Instytucie Muzyki Kościelnej. Berner opiekował się nauczaniem w duchu muzyki luterkańskiej, Schnabel — katolickiej. Jest to niespotykany i godny naśladowania przypadek tolerancji i wzajemnego szacunku wobec różnic wyznaniowych i kulturowych. Mało tego, zawodowa współpraca Schnabla i Bernera stała się początkiem długoletniej i zażyłej przyjaźni.

Szesnastoletnia działalność pedagogiczna Józefa Ignacego na Uniwersytecie Wrocławskim zaowocowała wieloma wspaniałymi wychowankami, w tym znakomitymi artystami. Między innymi z tego powodu przez kolejne pokolenia Schnabel był uważany za twórcę wrocławskiej szkoły kompozytorskiej.

W uznaniu zasług pedagogicznych i wysokiego kunsztu wykonawstwa muzycznego Rada Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu Wrocławskiego uhonorowała Schnabla zaszczytnym tytułem doktora *honoris causa*. Miało to miejsce 27 lutego 1823 roku.

Karta tytułowa libretta kantaty na stulecie UW

Kompozytor

Zasługi Schnabla dla kultury muzycznej Śląska uwydatniają się najpełniej za pośrednictwem jego twórczości religijnej. W swoich kompozycjach nawiązuje do wzorców klasyków wiedeńskich (zwłaszcza J. Haydna i L. v. Beethovena), z wyraźnymi wpływami harmoniki L. Spohra. Pozostaje zatem na pograniczu dojrzałego stylu klasycznego i wczesnego romantycznego.

Utwory te nie odznaczają się nadmierną wirtuozerią, popisowymi fragmentami, szczególnym rozmachem. Ich piękno tkwi raczej w ujmującej prostocie, umiarkowanych środkach artystycznych oraz zrecznie zaprojektowanej formie.

Jest twórcą 17 cyklów mszalnych, a także wielu części zmiennych mszy (tzw. *proprium missae*). Napisał ponadto: 2 *Requiem*, 8 nieszpórów, 5 *Te Deum*, liczne hymny, antyfony maryjne, litanie oraz utwory na Boże Ciało i Wielki Tydzień. Natomiast z kręgu muzyki świeckiej znane są jego nieliczne kompozycje. Wśród nich marsze na orkiestry dętą, Koncert klawetowy (skomponowany prawdopodobnie z myślą o swoim bracie klawecisie — Michaelu) oraz Kwintet na gitarę, dwoje skrzypiec, altówkę i wiolonczelę. W sumie pozostawił po sobie przebogatą spuściznę ponad trzystu kompozycji.

Okolo jedna trzecia dzieł Schnabla została ogłoszona drukiem, co jak na tamte czasy było miarą dużego prestiżu. Wśród wydawców jego utworów znalazły się tak renomowane oficyny jak Breitkopf czy Leuckart.

Bibliografia

Agnieszka Drożdżewska, *Życie muzyczne na Uniwersytecie Wrocławskim w XIX i I połowie XX wieku. Edukacja muzyczna — działalność naukowa — ruch koncertowy*, Wrocław 2012.

Adam Neuer, [hasło:] *Schnabel Joseph Ignaz* [w:] *Encyklopedia muzyczna PWM. Część biograficzna*, red. E. Dziębowska, t. 9, Kraków 2007, s. 113.

http://p.l.chopin.nifc.pl/chopin/letters/detail/person_in/186/page/3/id/680 dostęp: 21.06.2018.

Rudolf Walter, [hasło:] *Schnabel Joseph Ignaz* [w:] *Schlesisches Musiklexikon*, red. Lothar Hoffmann-Erbrecht, Augsburg 2001, s. 667-668.

Maria Zduniak, *Muzyka i muzycy w dziewiętnastowiecznym Wrocławiu*, Wrocław 1984.

Życie rodzinne Józefa Ignacego Schnabla niestety nie należało do szczęśliwych. Owdowił dwukrotnie, a sam dokonał swoich dni u boku trzeciej żony. Ze wszystkich małżeństw miał w sumie 25 dzieci, z których aż 21 (!) nie przeżyło własnego ojca. Dorosłość osiągnęło tylko trzech synów i jedna córka. Joseph junior został kantorem w kościele w Głogowie, August był następcą ojca w Seminarium Nauczycielskim, Hedwiga po ślubie osiadła w Kowarach (niem. Schmiedeberg). O losach najmłodszego syna Leo, brak jest jakichkolwiek potwierdzonych informacji.

Józef Ignacy Schnabel zmarł 16 czerwca 1831 roku we Wrocławiu, w domu przy obecnej ulicy Katedralnej 8. Jego pożegnanie było wielką i podniosłą uroczystością. Pamięć Schnabla uczczono we Wrocławiu wykonaniami mszy żałobnych we wszystkich głównych świątyniach. Hołd pedagogowi oddali jego wychowankowie i studenci. Poruszając mowę pogrzebową na cmentarzu św. Michała wygłosił ks. Carl Ditters von Dittersdorf junior, a więc najmłodszy syn innego słynnego kompozytora śląskiego.

Georg Münzer, muzykolog i badacz kultury muzycznej Śląska z przełomu XIX i XX wieku, po latach pisał, że Schnabel był w swoich czasach gwiazdą na muzycznym firmamencie Wrocławia. To stwierdzenie chyba najlepiej oddaje wielkość tego niesamowicie utalentowanego, wszechstronnego i pracowitego człowieka.

Miłosz Kula

Historia Międzynarodowego Festiwalu Muzyka u J. I. Schnabla

Międzynarodowy Festiwal „Muzyka u Józefa Ignacego Schnabla” został powołany do życia w 2009 roku z inicjatywy Burmistrza Nowogrodzka – Roberta Relicha. Od tego czasu, podczas kilku majowych dni, miasto staje się stolicą muzyki tzw. „poważnej”. Patronem wydarzenia jest urodzony tu kompozytor znacznego formatu. To właśnie dzięki Schnablowi Nowogrodzkie jawi się na mapie kulturalnej Europy jako ważny ośrodek, który wydał na świat płodnego twórcę uznanego za ojca Śląskiej Szkoły Kompozytorskiej.

Festiwal rozpościera dla swych melomanów prawdziwy wachlarz muzycznych barw najwyższej artystycznej próby. Podczas koncertów można usłyszeć dzieła pochodzące z epoki baroku, kompozycje z okresu klasycyzmu, muzykę XIX i XX wieku, a także utwory najnowsze. „Muzyka u Józefa Ignacego Schnabla” propaguje również koncerty o charakterze etnicznym, a także w nurcie jazzowym.

W trakcie jedenasty edycji Festiwalu Nowogrodzkie gościł takich znamienitych dyrygentów, jak: Agnieszka Duczmal, Czesław Grabowski, Marek Pijarowski czy Wojciech Rodek. Swoją wirtuozerią wokalną zachwycali melomanów na przykład: Affabre Concinui, Margaret Ferguson, Johanna Krumin, Olga Ksenicz, Stanisław Kufluk, Piotr Łukowski, Bogdan Makal, Ester Pavlu, Narijes Salmouna, a sztuką organową m.in.: Birgit Wildeman, Gerhard Weinberger, Andrzej Białko, Andrzej Chorościński. Festiwal szczyty się także występami innych wybitnych instrumentalistów, wśród których znaleźli się: Aleksiej Archipowski, Bucharest Winds Ensemble, Santiago Cimadevilla, Jonasz Dziuba, Carolina Eyck, Valentin Ghita, Jacaras, Kevin Kenner, Ruth Pfundstein-Langes, Veranika Pradzed, Jasser Haj Youssef, Glass Duo, Motion Trio, Fraylachs Ensemble, Danza del Fuego, Moyzes Quartet, Yacizte, Igor Cecocha, Konstanty Andrzej Kulka, Jan Stanienda, Błażej Sudnikowicz, Gracjan Szymczak czy Małgorzata Zalewska. Na zaproszenie organizatorów do Nowogrodzka przybyły także orkiestry: Amadeus, Wratislavia, Leopoldinum, praska Orkiestra Kameralna im. Józefa Suka, Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Sudeckiej w Wałbrzychu, Orkiestra Kameralna Filharmoników Zielonogórskich, grupa taneczna Cracovia Danza, a także chóry: Kameralny Chór Politechniki Wrocławskiej, Akademicki Chór Politechniki Wrocławskiej i Chór Con Brio.

Funkcję dyrektora artystycznego Festiwalu sprawowali Mariusz Monczak (2009-2011) oraz Piotr Rojek (2012-2013). Od roku 2014 nad artystycznym kształtem nowogrodzkiego muzycznego święta czuwa Aleksandra Pijarowska. Organizacją przedsięwzięcia od początku zajmuje się Gminne Centrum Kultury i Sportu w Nowogrodzku. Nieocenionym wsparciem podczas dziesięciu dotychczasowych edycji była współpraca z Parafią Rzymskokatolicką pw. św. św. Apostołów Piotra i Pawła w Nowogrodzku, na terenie której odbywała się znakomita większość koncertów.

W historii Festiwalu niezwykle istotne okazały się jego trzy edycje – czwarta (2012), dziewiąta (2017) oraz jubileuszowa – dziesiąta (2018). Pierwsza z nich stanowiła część większego projektu finansowanego ze środków unijnych. Dokonano wówczas renowacji zabytkowych organów w kościele pw. św. Mikołaja w Nowogrodzku. W związku z oddaniem do użytku drugiego historycznego instrumentu, program Festiwalu wzbogacony został o recitale muzyki organowej. Dziewiąta odsłona Festiwalu była dla melomanów, mieszkańców Nowogrodzka i organizatorów czasem szczególnym. Obchodziliśmy bowiem 250. rocznicę urodzin patrona. Była to znakomita okazja do zorganizowania pierwszej sesji naukowej poświęconej życiu i twórczości Schnabla, zatytułowanej „Józef Ignacy Schnabel i jego epoka”. I tak podczas festiwalowego weekendu wybitni badacze z Polski i Czech przedstawili obecny stan wiedzy o tym kompozytorze. Honorową pieczęć nad konferencją sprawowała prof. dr hab. Anna Granat-Janki – Kierownik Katedry Teorii Muzyki i Historii Śląskiej Kultury Muzycznej Akademii Muzycznej im. Karola

Lipińskiego we Wrocławiu. Ponadto, Festiwal i Konferencja wpisały się w projekt „Józef Ignacy Schnabel na pograniczu”, który był współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz środków budżetu państwa za pośrednictwem Euroregionu Nysa.

Jubileuszowa, dziesiąta edycja zdecydowanie zapoczątkowała nową jakość, stając się wyjątkową z kilku względów. Zwiększono liczbę festiwalowych wydarzeń. Było ich aż siedem. Przedstawieniem muzyczno-teatralno-multimedialnym Karnawał zwierząt zainaugurowano cykl koncertów dla dzieci i młodzieży zatytułowany „Festiwal dzieciom”. Chcąc podziękować Księdzu Dziekanowi Krzysztofowi Ślabickiemu za wieloletnią gościnę, Festiwal przekazał podarunek w postaci uroczystej oprawy niedzielnej mszy świętej, podczas której w moniuszkowskim repertuarze wystąpiły razem Chór Środowiskowy „Harmonia” i Kameralny Chór Politechniki Wrocławskiej z towarzyszeniem zespołu instrumentalnego. Jubileuszową edycję Festiwalu zwińczyło bezprecedensowe wydarzenie: widowisko światła – dźwięk Carmina Burana Carla Orffa pod dyktando Maestra Marka Pijarowskiego. Muzyka w połączeniu z projekcją laserową i pokazem sztucznych ogni przyciągnęła grono około trzech tysięcy melomanów z Nowogrodzka, okolic i całego Dolnego Śląska.

Podczas zeszłorocznej, 11. edycji nowe wnętrza, do którego się wprowadziliśmy, pozwoliło nam jeszcze bardziej poszerzyć ofertę koncertową. Mogliśmy zaoferować publiczności aż osiem, różnorodnych festiwalowych wydarzeń, w tym rozpoczęliśmy nowy cykl zatytułowany „Młody wirtuoz”. Jego celem jest promocja polskich wybitnie utalentowanych młodych muzyków, laureatów prestiżowych konkursów. Festiwalowe występy są nagrodą specjalną dla młodych wirtuozów ufundowaną przez Burmistrza Nowogrodzka – Pana Roberta Relicha. Podczas ostatniej edycji gościliśmy skrzypaczkę Marcelinę Sztekmler – laureatkę I miejsca w Konkursie Skrzypcowym Muzyki Polskiej im. Wandy Wilkomirskiej.

Schnablowski Festiwal stał się do tej pory także estradą dla prezentacji młodych talentów wrocławskiej Akademii Muzycznej. Regularnie zapraszano do Nowogrodzka studentów wraz ze swoimi mistrzami. Gościli u nas: Big-Band Aleksandra Mazura, pedagodzy i studenci Wydziału Wokalnego z operetką Heinricha Berté, a także adepci Wydziału Instrumentalnego oraz dyrygentury. Dodatkowo, instrumentalności odbywali w Nowogrodzku warsztaty gry pod okiem profesorów tejże uczelni.

Patronat honorowy nad dotychczas zorganizowanymi edycjami Festiwalu sprawowali: Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Ioana-Gabriela Costache, Chargé d’Affaires a.i. Ambasady Rumunii w Rzeczypospolitej Polskiej, Konsul Generalny RFN we Wrocławiu dr Helmut Schöps, Konsul Generalny Węgier w Krakowie dr Adrienne Kármendy, JE Ks. Bp. Stefan Cichy – Biskup Legnicki, JE prof. dr hab. Zbigniew Kiernikowski – Biskup Legnicki, JM Rektor Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu prof. dr hab. Krystian Kielb, JM Rektor Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu prof. Grzegorz Kurzyński, Wojewoda Dolnośląski Paweł Hreniak, Marszałek Województwa Dolnośląskiego Rafał Jurkowlaniec, Burmistrz Nowogrodzka Robert Relich, Instytut Słowacki w Warszawie oraz Parafia Rzymskokatolicka pw. św. św. Apostołów Piotra i Pawła w Nowogrodzku.

„Muzyka u J. I. Schnabla” wkroczyła w drugą dekadę swojej działalności. Dojrzała, dorasta, zmienia optykę, śmiało wyznacza cele i nie boi się ich realizacji. Dziś wszyscy jesteśmy świadkami otwarcia się kolejnych możliwości dla Festiwalu, gdyż zyskał on nową siedzibę. Jest nią poddany gruntownej rewitalizacji i przekazany w kwietniu 2019 roku, budynek dawnego kościoła ewangelickiego, obecnie Centrum Kultury i Sztuki „Muza”. Organizatorzy żywią nadzieję, że obiekt spełni oczekiwania melomanów.

Centrum Kultury i Sztuki „Muza”

Neogotycki budynek Centrum Kultury i Sztuki „Muza” usytuowany jest przy ulicy Lubańskiej 39 w Nowogrodzku. Stąd kilkuminutowy spacer wiedzie mieszkańców i gości na nowogrodzkie Rynek, gdzie dumnie prezentuje się jeden z najbardziej rozpoznawalnych elementów przestrzennych miasta – słynny na całą Polskę Wielki Garniec.

Historia siedziby obecnej „Muzy” rozpoczęła się w 1885 roku, kiedy to 17 lipca, w obecności pastora Fryderyka Wilhelma Bocka, położono kamień węgielny pod budowę kościoła ewangelickiego. Trzy miesiące później ustawiono wieżbę dachową, a 26 maja 1886 roku poświęcono dzwony. W tym samym dniu w gałce wieżowej umieszczono dokumenty i pamiątki, a na szczycie osadzono krzyż. Całą inwestycję zrealizowano w niecałe półtora roku i tak, 10 listopada 1886 roku, przekazano ewangelickiej społeczności miasta Naumburg am Queis gotową, nową świątynię. Na jej wieży, 16 października 1903 roku, pojawił się okazały zegar autorstwa ślusarza nazwiskiem Patzold. Od tego momentu odmierzał on miejscowym czas, a z racji swojego usytuowania najlepiej widoczny był dla mieszkańców z Przedmieścia Górnego i Piasku¹.

Kościół służył ewangelikom do 1945 roku. Konsekwencje niezwykle destrukcyjnych i tragicznych w skutkach działań zbrojnych, mających miejsce podczas II wojny światowej, nie ominęły także Nowogrodzka oraz zabytków architektury znajdujących się w mieście. Wiele z nich uległo trwałemu zniszczeniu, a część zmieniła swe przeznaczenie, dostosowując się do potrzeb lokalnego środowiska. Tak też stało się z omawianą budowlą, która przez niemal 30 następnych lat XX wieku funkcjonowała jako sala gimnastyczna.

Brak możliwości rozbudowy obiektu i stworzenia odpowiednich warunków do aktywności fizycznej spowodował, że po wybudowaniu w Nowogrodzku nowoczesnej hali sportowej, sala gimnastyczna w murach zabytkowego kościoła została wyłączona z tej formy działalności i przez kilka lat eksploatowana była w minimalnym zakresie. Postępujący proces degradacji nieruchomości, przy stałych kosztach jej utrzymania, stanowił podstawę do podjęcia decyzji o gruntownej przebudowie budynku, tak aby stworzyć obiekt nowoczesny i wielofunkcyjny. Podjęte w 2002 roku prace remontowe zaingerowały jednak zbyt głęboko w architekturę formy i doprowadziły do zachwiania jej estetyki.

Na początku kwietnia 2017 roku Burmistrz Nowogrodzka Robert Relich podpisał umowę obejmującą prace budowlane, zmierzające do transformacji budynku w wielofunkcyjną salę o charakterze kulturalno-artystycznym, która pomieści ponad 220 osób. Warto wspomnieć, że wyremontowano nie tylko sam obiekt, ale i teren wokół niego. Powstał parking, a także miejsce do organizacji imprez plenerowych. Odtworzone zostało również dawne wejście do sali od strony traktu przy ulicy Lubańskiej.

Ciesz się faktem, że znaleziono godne przeznaczenie dla obiektu z tak bogatą historią. Można w nim z powodzeniem organizować między innymi koncerty, wystawy, spektakle, konferencje, a także projekcje filmowe. Sala wyposażona jest w nowoczesny sprzęt elektroakustyczny, który pozwala na profesjonalne nagłośnienie szerokiej gamy wydarzeń. Gmina i Miasto Nowogrodzkie zyskały więc przestrzeń do wymiany myśli i doświadczeń dotyczących szeroko pojętej kultury i sztuki.

1. M. Olczak, Z. Abramowicz, *Nowogrodzkie. Dzieje miasta i okolic do roku 1945*, Warszawa 2000, s. 100.

XII MIĘDZYNARODOWY FESTIWAL
MUZYKA
U J. I. SCHNABLA
16–20 WRZEŚNIA 2020
NOWOGRODZIEC
Centrum Kultury i Sztuki „Muza”

PATRONAT HONOROWY

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

Konsulat Generalny
Republiki Federalnej Niemiec
we Wrocławiu

Konsul generalny Niemiec we Wrocławiu
Hans Jörg Neumann

**WOJEWODA
DOLNOŚLĄSKI**
Jarosław Obremski

AKADEMIA MUZYCZNA
im. Karola Lipińskiego
we Wrocławiu

JM Rektor Akademii Muzycznej
im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu
prof. dr hab. KRYSZTOF KIEŁB

Burmistrz Nowogrodzica
ROBERT RELICH

ORGANIZATOR

PATRONAT MEDIALNY

DOFINANSOWANIE

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzącego z Funduszu Promocji Kultury w ramach programu „Muzyka”, realizowanego przez Instytut Muzyki i Tańca.